

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָרָה

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָרָה", "זֵהָרָה חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָרָה"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְז' - חֻלַק י"ז

קוֹנְטֵרְס 197

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָרָה בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָרָה הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

וּבְגִין דְּנָגִיד מְמוּחָא לְמוּחָא בְּאֵינוּן נִימִין (כְּאֵלוּ מִתְחַבְּרָאן
 לְבַר תְּרִין מוּחִין וְאִתְעֵבִיד חַד מוּחָא בְּאֵינוּן נִימִין) אֵינוּן לָא
 אֲשֶׁתְּכֹחוּ קְשִׁישִׁין. מָאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּאִי אֲשֶׁתְּכֹחוּ
 קְשִׁישִׁין, לָא נָגִיד חֲכָמָתָא לְמוּחָא בְּהוּן. בְּגִינֵי כֵּד, לִית
 חֲכָמָתָא נְפָקָא מִבַּר נָשׁ דְּאִיהוּ קְשִׁישָׁא (ס"א קְשִׁיא)
 וּמֵאֲרִי דְרוּגְזָא. דְּכִתְיָב, (קהלת ט) דְּבָרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת
 נִשְׁמָעִים. וּמֵהֲכָא אוֹלִיפְנָא, מָאן דְּשִׁעְרוּי דְּרִישִׁיָּה
 קְשִׁישָׁן, לָאו חֲכָמָתָא מִתִּישְׁבָּא עִמֶיהָ.

וְעַל דָּא אֵינוּן אֲרִיכִי, לְמִיתֵי תוּעֵלְתָא לְכֻלָּא. מָאִי
 לְכֻלָּא. לְמִיעַל עַל חוּטָא דְּשִׁדְרָה, דְּמִתְשַׁקְיִין מִן
 מוּחָא. וּבְגִין דָּא לָא תְּלִי שִׁעְרָא דְּרִישָׁא עַל שִׁעְרָא

ספר נפלאות הזוהר

תוֹרָה אֲשֶׁר עֲסָקָם בְּתוֹרָה עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרָס וְהַסְפָּקוֹת יְתֵרוֹת, וְגַם לְהִיּוֹתָם מְכַלְלִים
 רְאִישֵׁי יְשִׁיבוֹת, וְדִגְנֵי סְנֵהֲדָרָאוֹת, לְהִיּוֹת שְׂמֵם וְרִיחָם נוֹדֵף בְּכָל הָאָרֶץ וְדוֹמִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם
 לְאֲנָשֵׁי דוֹר הַפְּלִגָּה הַבּוֹנִים מְגֻדָּל וְרָאשׁוּ בְּשָׁמַיִם, וְעַקֵּר סִבַּת מַעֲשֵׂיהֶם הִיא מֵה שִׁכְתָּב
 אַחַר כֶּף הַכְּתוּב וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. כְּכַתוּב בְּסֵפֶר הַזֹּהַר בְּפָרְשַׁת בְּרָאשִׁית (דף כ"ה): וְזֶה
 לְשׁוֹנוֹ עַל פְּסוּק אֱלֹה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, שְׁחַמְשָׁה מִיָּנִים יֵשׁ בְּעַרְב רַב, וּמִן הַג'
 מִיָּנִים, מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא כַּת גְּבוּרִים, דְּעַלְיָהּ אִתְמַר הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעוֹלָם אֲנָשֵׁי
 הַשָּׁם, וְאֵינוּן מַסְטֵרָא דְּאֵלִין דְּאִתְמַר בְּהוּן (בְּרָאשִׁית יא) הִבֵּה נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמְגֻדָּל וְגו'
 וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם בְּבִנְיָן פְּתִי כְּנִסְיוֹת וּפְתִי מְדַרְשׁוֹת וְשׁוּיִין בְּהוּן סֵפֶר תוֹרָה וְעֵטְרָה עַל
 רִישִׁיָּה, וְלֹא לְשָׁמָּה, אֲלֵא לְמַעַבְד לִזְוֵן וְכוּ'. וְהִנֵּה עַל הַפֶּת הַזֹּאת אָמְרוּ בְּגִמְרָא: כָּל

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר"ק, בְּדַבְּרָתָב רַבֵּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזֶה יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבֵּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוּשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהר בְּיַדֵּי קְדוּשָׁה וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקְדוּשָׁה מְשַׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשַׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוּשָׁה אֶת סֵפֶר הַזֶּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּרִי אוֹתָךְ, וְאַתָּה מִפְּרִי אוֹתִי. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוּשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוּשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוּשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנָס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתֵם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשַׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַת דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאֵי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלְאָ יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלַךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךְ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אודנין
לאחורוי, ולא תלי על דיקנא, משום דלא אצטריך
לאתערבא אלין באלין. דבלהו מתפרשן בארחייהו.

תאנא, בלהו שערי בין דרישא, בין דדיקנא, בלהו
תוורי כתלגא. ותאנא, אינהו דדיקנא
קשישאי בלהו. מאי טעמא. משום דאינון תקיפא
דתקיפין, לאחסין (נ"א לאחתא) אינון תלת עשר מכילן,
מעתיק דעתיקין. והני מכילן מקמי אודנוי שריין, והני
מכילן סתימן אינון. דלא יתערבון באחרנין. (דאתחסינו
לתתא והכי תנינא מקמי אודנוי שריין שערי משום דבלחודייהו אינון ולא
אתערבו באחרנין).

ספר נפלאות הזוהר

העוסק בתורה שלא לשמה נח לו שנהפכה שליתו על פניו ולא יצא לאויר העולם.
ראיה שאין עוסקין לשמה: ואמנם האנשים האלה מראים תימה וענוה באמרם
כי כל עסקם בתורה הוא לשמה. והנה החכם הגדול התנא רבי מאיר עליו השלום
העיד עליהם שלא כן הוא באמרו לשון כללות כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים
הרבה וכו' ומגלים לו דני תורה ונעשה פנהר שאינו פוסק והולך וכמען המתגבר
מאליו בלתי הצטרכו לטרח ולעין בה ולהוציא טפין טפין של מימי התורה מן הסלע,
הנה זה יורה שאינו עוסק בתורה לשמה כהלכתה, ומי זה האיש אשר לא יזלו עיניו
דמעוה בראותו המשנה הזאת ורואה חסרונו ופחיתותו. (הקדמת רבי חיים וויטאל על שער
ההקדמות - ועין אור הזוהר פרק כ"ח).

באותם לבושי כבוד - ויתן לה האלהים מטל השמים. מה משמיע? משום שבאותו שדה תפוחים קדושים נוטל טל כל יום מאותו מקום שנקרא שמים, שכתוב מטל השמים.

אמר רבי יוסי, ברך אותו בכל - מטל השמים ומשמני הארץ. מה הטעם? משום שוירח את ריח בגדיו, בגדיו ממש, כמו שבאנו. שנינו, אלף וחמש מאות ריחות עולים בכל יום מגן עדן, שבהם מתבשמים אותם לבושי כבוד של אותו עולם שמתעטרים ממיו של בן אדם.

אמר רבי יהודה, פמה לבושים הם? אמר רבי אלעזר, ההרים של העולם, על זה נחלקו, אבל שלשה הם: אחד שמתלבשים באותו הלבוש, הרוח שבגן עדן שבארץ. ואחד נכבד מהפל, שמתלבשת בו הנשמה בתוך צרור החיים בין אדמת המלך. ואחד לבוש של בחוץ, שעומד ולא עומד, נראה ולא נראה, בזה מתלבשת הנפש והולכת ומשוטטת בעולם.

ובבב"ר ראש חדש [שנה] ושבת הולכת ונקשרת ברוח שבגן עדן שבארץ שעומדת בין פרגוד נכבד, וממנו לומד ויודע מה שיודע, ומשוטט ומודיע אותו בעולם.

במדרשו, בשני קשרים נקשרת הנפש בכל ראש חדש ושבת, בקשר של הרוח שבין ריחות הבשמים שבגן עדן שבארץ, ומשם הולך ומשוטט, ונקשר עם הרוח בנשמה שצוררה בצרור החיים, ונרנית ונזוגית מאותו זיו הנכבד של צד זה ושל צד זה. זהו

וזהאי סטרא. הדא הוא

דא הוא חקל דתפוחין קדישין. אמר, הואיל וזכית באינון לבושי יקר, ויתן לה האלהים מטל השמים. מאי משמע, בגין דבההוא חקל דתפוחין קדישין, נטיל (ס"א נסיה) טלא כל יומא, מההוא אתר דאקרי שמים, דכתוב מטל השמים.

אמר רבי יוסי, בכלא ברביה, מטל השמים ומשמני הארץ. מאי טעמא, בגין דוירח את ריח בגדיו. בגדיו ממש, פמה דאוקימנא. תנא, אלף וחמש מאה ריחין, סלקין בכל יומא מגן עדן, דמתבסמי בהו אינון לבושיין דיקר דההוא עלמא, דמתעטרן מן יומוי דבר נש.

אמר רבי יהודה, פמה לבושיין אינון. אמר רבי אלעזר, טורי דעלמא, על דא פליגו. אבל תלתא אינון. חד דמתלבשי בההוא לבושא, רוחא דבגנתא דעדן דארעא. וחד יקרא מפלא, דמתלבשא ביה נשמתא בגו צרורא דחיי, בין פורפירא דמלכא. וחד לבושא דלבר, דקאים ולא קאים, אתחזי ולא אתחזי. בהאי מתלבשא ביה נפשא, ואזלא ושטא בעלמא.

ובבב"ר ריש ירחי (שהא) ושבתא, אזלת ואתקשרת ברוחא דבגנתא דעדן דארעא, דקיימא בין פרגודא דקירא, ומניה אולף וידע מה דידע, ושט ואודע ליה בעלמא.

תנא, בתרין קשורין אתקשר נפשא, בכל ריש ירחא ושבתא, בקשורא דרוחא, די בין ריחי בוסמין דבגנתא דעדן דארעא, ומתמן אזיל ושאט, ואתקשר עם רוחא בנשמתא דצוררא בצרורא דחיי, ומתרויא ומתזנת מאינון זיוין יקרין, דהאי סטרא,

שכתוב ונחך ה' תמיד, תמיד דוקא.

והשביע בצחצחות נפשך. מה זה בצחצחות? אלא צחות אחת, כשננקשרת עם הרוח שבפני שלמטה, צחות שלפנים מן הצחות, כשננקשרים בנשמה שלמעלה בצרור התיים. והינו בצח - אחר, צחות - שנים, שהם למעלה למעלה, בכבוד הנשמה ודאי. כלומר, צחצחות, מי יורש את את זה? נפשך, נפשך מממש. אשרי חלקם של הצדיקים.

אמר רבי שמעון, כשאני בין אותם החברים מבבל, מתכנשי גבאי, אלי, ולומדים דברים בגולה, והם מכניסים אותם בחותם ברזל חזק, סתום מכל הצדדים. כמה פעמים למדתי אותם דרכי גנת המלך, דרכי המלך. וכמה פעמים אמרתי להם דרכי התורה של המלך הקדוש ודרכים עליונים.

כמה פעמים למדתי אותם כל אותן דרגות הצדיקים שבאותו עולם, וכלם פוחדים לומר דברים הללו, אלא לומדים בגמגום, משום כך נקראים כבדי לשון, כמו אותו כבוד לשון שמגמגם בפיו.

אבר לזכות אני דן אותם, הואיל ופוחדים, שהרי אורי הקדוש ורוח הקדוש עברה מהם, ויונקים אורי ורוח של רשות אחרת. ולא עוד, אלא שנקראית עליהם קשת, ואינם כדאים לראות סבר פניו (של אלהים), כל שכן סבר פנים אחרות.

אבר זה מועיל להם שאני מצוי בעולם ואני סימן (וחמך) בעולם, שהרי בחיי לא ישוב העולם בצער, ולא נדון בדין שלמעלה, אחרי לא יקום דור כמו הדור הזה. ועתיד העולם שלא ימצא מי שיגן עליהם, וכל הפנים החצופות

דכתיב, ונחך ה' תמיד, תמיד דייקא. והשביע בצחצחות נפשך. מהו בצחצחות. אלא צחותא חד, פד אתקשר ברוחא דבגנתא דלתתא, צחותא דלגו מן צחותא, פד מתקשרן בנשמתא דלעילא, בצרורא דחיי, והיינו בצח חד, צחות תרין, דאינון לעילא לעילא, בקירו דנשמתא ודאי, כלומר צחצחות, מאן ירית דא, נפשך. נפשך מממש. זכאה חולקהון דצדיקייא.

אמר רבי שמעון, פד אנא בין אינון חברייא דבבל, מתכנשי גבאי, ואולפי מלי באתגללייא, ואינון עיילי לון בגושפנקא דפרזלא תקיפא, סתימא מפל סטרין. כמה זמנין אוליפנא לון ארחוי דגנתא דמלכא, ארחוי דמלכא. (ג"א כמה זמנין אסינא לון ארחוי דאורייתא דמלכא קדישא ואורחין עליון).

כמה זמנין אוליפנא לון כל אנון דרגין דצדיקנא דבההוא עלמא, וכלהו מסתפי למימר (דף רכה ע"א) מלין אלין, אלא לעאן (פעלעלין) בגמגומא. בגיני כך פסילוסין אקרון, כההוא פסילותא דמגמגם בפומיה. אבר לזכותא דאיננא להו, הואיל ומסתפי. דהא אוריא קדישא ורוחא קדישא אתעדי מנייהו, ונקי מאורא ורוחא דרשותא אחרא. ולא עוד אלא דקשת אתחזי עלייהו, ולא אינון פדאי למחמי סבר אנפוי (ס"א דאלהו), כל שכן סבר אנפין אחרנין.

אבר דא מהנניא להו, דאנא שכיח בעלמא ואנא סימנא (ג"א סמכא) בעלמא, דהא בחיי לא יתיב עלמא בצערא, ולא אתדן בדינא דלעילא, בתראי לא יקום דרא כדרא דא. וזמין עלמא דלא

ימצאו בין למעלה בין למטה.
למעלה - בחטאי התחיתונים
והחצפה שלהם.

ועתידים בני העולם לצוות, ואין
מי שישגיח עליהם. יחזירו ראש
לכל הרוחות של העולם, ולא
ישבו עם רפואה. אבל רפואה
אחת מצאתי להם בעולם ולא
יותר, באותו מקום ש'מצאו
אותם שעוסקים בתורה, ונמצא
ביניהם ספר תורה שאין בו
שקר, כשמוציאים אותו, בגללו
מתעוררים עליונים ותחתונים.
וכל שכן אם נכתב בו השם
הקדוש פראוי, והרי כבר למדנו
את הדבר.

אוי לדור שהתגלה ביניהם ספר
תורה, ולא מתעוררים עליו
למעלה ולמטה. מי מתעורר
עליו בשעה שהעולם בצער יתר,
והעולם צריך למטר, וצריך
להגלות ספר תורה יותר בצער
העולם.

שכאשר העולם בצער
ומבקשים בני אדם רחמים על
הקברים, כל המתים מתעוררים
עליו, שהרי הנפש מקדימה
ומודיעה לרוח, שהרי ספר תורה
נמצא בגלות, שהגלה בצער
העולם, והחיים באים ומבקשים
רחמים.

ואז הרוח מודיעה לנשמה,
והנשמה לקדוש-ברוך-הוא, ואז
הקדוש ברוך הוא מתעורר וחס
על העולם, וזה על גלות ספר
תורה ממקומו, והחיים באים
לבקש רחמים על קברי המתים.
אוי לדור אם צריך ספר תורה
להגלותו ממקום למקום, ואפלו
מבית פנסת לבית פנסת, שהרי
לא נמצא ביניהם על מה ישגיחו
עליהם.

ואת זה לא יודעים כל בני
העולם, שהרי שכניה, כשגלתה

לשפתח מאן דיגין עליהו, וכל אנפין חציפין
לשפתחון בין לעילא בין לתתא. לעילא,
בחובייהו דלתתא, וחציפותא דלהון.

וזמינן בני עלמא דצווחין, ולית מאן
דישגח עלייהו. יהדרון רישא לכל
סטרי עלמא, ולא יתובון באסוותא. אבל חד
אסותא אשפחנא להו בעלמא ולא יתיר,
בהווא אתר דישתפחון אינון דלעאן
באורייתא, ואשתפח בינייהו ספר תורה דלא
משתקר ביה. פד מפקי האי, בגיניה מתערי
עלאי ותתאי. וכל שפן אי אכתיב ביה שמא
קדישא כדקא חזי, והא אוליפנא מלה.

ווי לדרא דאתגלייא בינייהו ספר תורה, ולא
מתערי עליה לעילא ותתא. מאן אתער
עליה בשעתא דעלמא בצערא טפי, ואצטריך
עלמא למטרא, ואצטריך לאגלאה ספר תורה
יתיר בדוחקא דעלמא.

דבר עלמא בצערא, ובעאן בני נשא רחמין
עלי קברי, פלהו מתין מתערין עליה,
דהא נפשא אקדימת ומודעא לרוחא, דהא
ספר תורה אשתפח בגלותא, דאיגלי בדוחקא
דעלמא, וחייא אתאן ובעאן רחמי.

כדין רוחא מודעא לנשמה, ונשמה
לקודשא בריך הוא, וכדין קדשא בריך
הוא אתער, וחס על עלמא, ודא על גלותא
דספר תורה מאתריה, וחייא אתין למבעי
רחמי על קברי מתי. ווי לדרא אי אצטריך
ספר תורה לאגלאה ליה מאתר לאתר, אפילו
מבי כנישתא לבי כנישתא, דהא לא אשתפח
בינייהו על מה ישגחון עלייהו.

ודא לא ידעין פלהו בני נשא, דהא שכינתא
כד אתגלייא גלותא בתראה. עד לא
תסתלק לעילא, מה כתיב, (ירמיה ט) מי יתנני

גלות אחרונה, עד שלא עלתה למעלה מה פתוב? (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון ארזים. אחר כך בזמן שדחק רב נמצא בעולם, היא נמצאת שם, ובגלות של ספר תורה שם היא, והכל מתעוררים עליה, עליונים ותחתונים.

אמר רבי שמעון, אם הבבלים הטפשים הללו ידעו דברים של סודות החכמה על מה עומד העולם, ותומכיו על מה מתרגשים כשהוא נמצא בצער, אז ידעו שבחו של רב (המנוח) ייבא הנזקן פאשר היה מצוי ביניהם ולא היו יודעים את שבחו. והרי מצאנו דברים שלו קשורים לדברי שלמה המלך בסוד עליון של החכמה, והם לא היו יודעים את שבחו.

ועכשו הולכים אחר דברי חכמה, ואין מי שעומד עליה ואין מי שקורא, ועם כל זה יש ביניהם פקחים בעבור שנה וקביעת החדשים, אף על גב שלא נתן להם ולא נמסר בידיהם.

שנינו, שנים עשר חדש הנפש הזו מתקשרת בגוף בקבר, ונדונים בדין אחד, פרט לאותה נפש של הצדיקים, כמו שבארנו, ונמצאת בקבר יודעת בצער שלו, ובצער החיים יודעת (לא ידעת), ולא משתדלת עליהם. ואחר שנים עשר חדש מתלבשת בלבוש אחד, והולכת ומשוטטת בעולם, יודעת מן הרוח מה שהיא יודעת, ומשתדלת על הצער של העולם, ולבקש רחמים, ולדעת את צערם של החיים.

ומי מתעורר לכל זה? בזמן שישי צדיק שמודיע לו פראי, ואותו צדיק נודע ביניהם. ששנינו, צדיק אחד נשאר בעולם, בין החיים ובין המתים הוא נודע, שהרי כל יום מקריזים עליו ביניהם, וכשיש יותר צער בעולם והוא לא

במדבר מלון ארזים. לכתר בזמנא דדחקה אשתפח טפי בעלמא, תמן אשתפחת, ובגלותא דספר תורה, תמן היא, וכלא מתערינ עליה, עלאי ותתאי.

אמר רבי שמעון, אי הני בבלי טפשי, ינדעון מלון דרזי דחכמתא, על מה קאים עלמא, וסמכוי על מה קא מתרגשן, פד ישתפח בודחקה, ינדעון שבחא דרב (המנוח) ייבא סבא, פד אשתפח ביניהו, ולא הוו ידעי שבחיה. והא אשפחנא מלוי מתקשרן במלוי דשלמה מלפא, ברזא עלאה דחכמתא, ואינון לא הוו ידעי שבחיה.

והשתא אזלין בתר מלי דחכמתא, ולית מאן דקאים עליה, ולית מאן דקרי. ועם פל דא, אית ביניהו פקחין בעבורא דשתא ובקביעותא דירחי, אף על גב דלא אתייהיב להו, ולא אתמסר בידייהו.

תנינן, תריסר ירחי, האי נפש איהי מתקשרא בגופא בקברא, ואתדנו בדנא כחדא, בר ההיא נפש דצדיקיא, כמה דאוקמוה, וזמינא בקברא, וידע בצערא דילה, ובצערא דחיי ידע (כ"א לא ידע), ולא אשתדלת עלייהו.

ולכתר תריסר ירחי, אתלבש בלבושא חד, ואזיל ושאט בעלמא, וידע מן רוחא מה דיידע, ואשתדל צערא לעלמא, ולמבעי רחמי, ולמנדע (לה) צערא דחיי.

ומאן אתער לכל האי, בזמנא דאית זפאה, דאודע להו פדקא יאות, וההוא זפאה אשתמודע ביניהו. דתניא, זפאה כד אשתאר בעלמא, בין חייא, ובין מיתא אשתמודע,

צדיק שמודיע לו פראי, ואותו צדיק נודע ביניהם. ששנינו, צדיק אחד נשאר בעולם, בין החיים ובין המתים הוא נודע, שהרי כל יום מקריזים עליו ביניהם, וכשיש יותר צער בעולם והוא לא

יכול להגן על הדור, הוא מודיע להם את צער העולם.

ובש"א נמצא צדיק בעולם שמכריזים עליו ביניהם, ולא נמצא [בניהם] מי שיעורר אותם בצער של העולם אלא ספר תורה, אז מתעוררים עליו עליונים ומהתונים, ויצריכים כלם להמצא באותו זמן בתשובה. ואם לא נמצאים, מתעוררים עליהם בעלי הדין, ואפלו רוח של גן עדן מתעוררים עליהם משום ספר תורה, כמו שנתבאר.

שנינו, ושכבתי עם אבתי - בגוף, בנפש, ברוח, בנשמה, במרפכה אחת, בדרגה עליונה. אמר רבי יהודה, כמה אטומים מהכל בני אדם שלא יודעים ולא משגיחים ולא שומעים ולא מסתכלים בדברי העולם, ואיך הקדוש ברוך הוא נמצא עליהם ברחמים בכל זמן ועדן, ואין מי שישגיח. ש"ש פעמים ביום נכנסת רוח אחת למערת המכפלה, ונושבת בקברי האבות, ומתרפאים כל העצמות ועומדים בקיומם, ואותה רוח משפיעה טל מלמעלה מראש המלך, מקום שנמצאים האבות העליונים. ובש"א [וכשעורר] אותו הטל מהם, מתעוררים האבות שלמטה.

ולמדנו שיורד אותו הטל בדרגות ידועות, דרגה אחר דרגה, ומגיע לגן עדן שלמטה, ומאותו הטל רוחצים בבשמים של גן עדן, ומתעוררת רוח אחת שכלולה בשתי אחרות, ועולה ומשוטטת בין הבשמים, ונכנסת בפתח המערה, ואז מתעוררים האבות, הם וזווגיהם, ומבקשים רחמים על בניהם.

דָּהָא כָּל יוֹמָא מְכַרְזֵי עֲלֵיהּ בִּינְיָהּ, וְכַד צִעְרָא טְפֵי בְּעֵלְמָא, וְהוּא לֹא יְכִיל לְאַגְנָא עַל דָּרָא, הוּא אוֹדַע לְהוּ צִעְרָא דְעֵלְמָא.

וְכַד לֹא אֲשַׁתְּפַח זַכָּאָה (דף רכה ע"ב) דְּמְכַרְזֵי עֲלֵיהּ בִּינְיָהּ, וְלֹא אֲשַׁתְּפַח (ד"א ל"ג בִּינְיָהּ) מֵאֵן דִּאֲתַעַר לְהוּ בְּצִעְרָא דְעֵלְמָא, אֶלָּא סִפְר תוֹרָה. כְּדִין עֲלָאי וְתַתָּאי מִתְעַרְיָן עֲלֵיהּ, וְצִרְיָכִין כִּלְאֵי דִּישְׁתַּפְּחוּן כִּהְיָא זְמַנָּא בְּתוֹבָה. וְאֵי לֹא מִשְׁתַּפְּחִי, הָא מֵאֵרִי דְדִינָא אֲתַעַרוּן עֲלֵייהּ, וְאֶפִּילוּ רִיחַ דְּגַנְתָּא דְעַדְן, מִתְעַרְיָן עֲלֵייהּ, בְּגִינְיָה דְסִפְר תוֹרָה, כְּדִאֲתַמְר.

הָאֲנָא, וְשִׁכְבְּתִי עִם אֲבוֹתַי, בְּגוֹפָא, בְּנַפְשָׁא, בְּרוּחָא, בְּנִשְׁמָתָא, בְּרִתִּיכָא חֲדָא, בְּדִרְגָא עֲלֵאָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּמְהָ אֲטִימִין מִכֵּלָּא בְּנֵי עֵלְמָא, דְלֹא יוֹדְעִי, וְלֹא מִשְׁגִּיחִי, וְלֹא שֹׁמְעִי, וְלֹא מִסְתַּכְלִי בְּמַלְי דְעֵלְמָא. וְהֵיךְ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּפַּח עֲלֵייהּ בְּרַחֲמִין, כְּכֹל זְמַן וְעֵדָן, וְלִית מֵאֵן דִּישְׁגַּח.

תֵּלַת זְמַנִּין כְּיוֹמָא, עֲאֵל רוּחָא חֲדָא בְּמַעְרְתָא דְכַפְלָתָא, וְנָשִׁיב בְּקַבְרֵי אֲבֹהֵתָא, וְאֲתַסְיִין כֹּל גְּרַמִּין, וְקוּימִי בְּקִיּוּמָא, וְהוּא רוּחָא נְגִיד טְלָא מְלַעֲיָלָא, מֵרִישָׁא דְמַלְכָּא, אֲתַר דְּמִשְׁתַּפְּחִי אֲבֵהֶן עֲלָאי. וְכַד מְטִי (כ"א מתער) הוּא טְלָא מְנִיָּהּ, מִתְעַרְיָן אֲבֵהֶן דִּלְתַתָּא.

וְהָאֲנָא, נַחֲתִית הוּא טְלָא בְּדִרְגִין יוֹדְעִין, דְּרָגָא כְּתַר דְּרָגָא, וּמְטִי לְגַן עַדְן דִּלְתַתָּא. וּמֵהוּא טְלָא, אֲתַסְחִי בְּבוֹסְמִין דְּגַנְתָּא דְעַדְן. וְאֲתַעַר רוּחָא חֲדָא, דְּכִלְיָל בְּתַרְיָן אֲתַרְנִין וְסָלִיק וְשָׂאט בִּינֵי בּוֹסְמִין, וְעִיִּיל בְּפַתְחָא דְמַעְרְתָא, כְּדִין מִתְעַרְיָן אֲבֵהֶן, אֵינּוּן וְזִיוּגָן, וּבְעֵאזַן רַחֲמֵי עַל בְּנוֹי.

וכאשר נמצא צער בעולם, משום שהם ישנים על חטאי העולם, ואותו טל לא שופע ולא נמצא, עד שמתעורר ספר תורה פראוי בעולם, והנפש מודיעה לרוח, והרוח לנשמה, והנשמה לקדוש-ברוך-הוא. אז יושב המלך על כסא רחמים, ושופע מהעתיק הקדוש העליון שפע של טל הבדולח, ומגיע לראש המלך, ומתברכים האבות. ושופע אותו טל לאותם ישנים, ואז כלם מתברכים [מתברכים]. וחס הקדוש ברוך הוא על העולם.

ולמדנו, לא חס הקדוש ברוך הוא על העולם עד שמודיע לאבות, ובשבלם העולם מתברך. אמר רבי יוסי, ודאי כף זה, והרי מצאנו דברים בספרו של שלמה המלך, אותו עליון, שקוראים לו עצה של חכמה של הכל.

ורב המנונא, כף גלה ואמר, שהרי הראו לו שרחל עשתה יותר, שעומדת בפרשת דרכים בכל זמן שהעולם צריך, מפלם, וסוד הדבר - ארון וכפרת בחלקו של בנימין, שנולד בדרך, ושכינה על הכל.

וישתחו ישראל על ראש המטה. מה זה ראש המטה? זו השכינה. אמר רבי שמעון, חס וחס חלילה, אלא אליו פגע והשתחוה. אלא בא ראה, מטה זו שכינה, שכתוב (שיר א) הנה מטתו של שלמה. ראש המטה מה זה? זה יסוד העולם, שהוא ראש המטה הקדושה. על ראש - זה ישראל שעומד על ראש המטה, משום כף ישראל לשלום הוא השתחוה.

ואם תאמר, הרי באותו זמן הוא לא היה חולה, שהרי אחר כף פתוב ויהי אחר הדברים האלה

וכר אשתפח עלמא בצערא, בגין דאינון דמיכין על חובי עלמא, וההוא טלא לא אתנגיד ולא אשתפח, עד דאתער ספר תורה, כדקא חזי בעלמא. ונפשא אודעא לרוחא, ורוחא לנשמתא, ונשמתא לקדשא בריך הוא. כדין יתיב מלפא בפרסייא דרחמי, ונגיד מעתיקא קדישא עלאה, נגידו דטלא דבדולחא. ומטי לרישא דמלפא, ומתברכין אבהן. ונגיד ההוא טלא, לאינון דמיכין, וכדין מתחברן (ג"א מתברכן) כלהו, וחיס קדשא בריך הוא על עלמא.

והתאנא, לא חיס קדשא בריך הוא על עלמא, עד דאודע לאבהן ובגיניהו עלמא אתברכא. אמר רבי יוסי, ודאי הכי הוא, והא אשפחנא מלי בספרא דשלמה מלפא, ההוא עלאה, דקרא ליה עיטא דחכמתא דכלא.

ורב המנונא, הכי גלי ואמר, דהא אחזיו ליה, דיתיר עבדת רחל, דקיימא בפרשת אורחין, בכל זמנא דאצטרף עלמא, מפלהו. ורזא דמלה, ארון וכפרת וכרובים בחולקא דבנימן, דאתיליד באורחא, ושכינתא על כלא:

וישתחו ישראל על ראש המטה, מאן ראש המטה. דא שכינתא. אמר רבי שמעון, חס ושלום. אלא לדידיה פגע וסגיד. (אלא) תא חזי, מטה, דא שכינתא. דכתיב, (שיר השירים ג) הנה מטתו של שלמה. ראש המטה מאן הוא. דא יסודא דעלמא, דהוא רישא דערסא קדישא. על ראש, דא ישראל, דקאים על ראש המטה. בגיני כף, ישראל לדידיה קא סגיד.

ואי תימא, הא בההוא זמנא לא הוה מרע, דהא לבתר פתיב, ויהי אחר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

